

VIKTOR KOROL, SIBERI VÖMM

GERDA KORDEMETS

VIKTOR
KOROL,
SIBERI
VÕMM

TALLINN LÕHNAB

Toimetanud Margot Visnap
Kujundanud Villu Koskaru

© Gerda Kordemets
© kirjastus Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-383-0

www.tnp.ee
Trükitud AS Pakett trükikojas

TÄNU

Seda raamatut poleks saanud sündida, kui poleks olnud telesarja „Siberi võmm”.

Täna Raivo Suvistet, Olle Mirmet ja Üllar Saaremäed, et nad mind kunagi kampa kutsusid.

Suur tänu, mu kallid „Siberi võmmi” näitetrupp: Robert Annus, Jaanus Rohumaa, Velvo Väli, Carmen Mikiver, Sandra Ashilevi, Ursula Ratassepp-Oja, Ülle Lichtfeldt, Hendrik Toompere, Kristjan Lüüs ja paljud-paljud teised! Selle raamatu tegelased on teie pealt maha kirjutatud. Kui nad on värvikad, isikupärased ja inimlikud, nagu ma loodan, on nad seda tänu teile.

Aitäh, kallid „Siberi võmmi” meeskond: Hans Ulman, Kelly Väli, Jevgeni Supin, Kauri Lemberg, Ergo Teekivi, Ahto-Lembit Lehtmets, Kadri Kuusler, Kári Hrafn Arason, Maarja Järvesoo, Heivi Saaremets, Triin Tenso, Indrek Laas jt.

Ja lõpuks. Suur tänu Sulle, kallid Veikko Täär! Sa pole Viktor Korolile andnud mitte ainult välimust, hinge ja südant, vaid Viktor sündiski kaunitel suvehommikutel Tõstamaa mõisa köögis meie ühistest juttudest.

Lõpuks tahan ma tänada D'Artagnani ja kolme musketäri, sest nendelt on tänapäeva muinasjutu peategelane Viktor pärinud oma autunde, üllameelsuse ja rüütellikkuse – kõik need omadused, mida ma ikka ja jälle meestes otsin.

Gerda Kordemets

POKEMONID

Ta roomas jälle. Seekord jõudis ta peaaegu kohale. Ta ei olnud kindel, kuhu ta pidi kohale jõudma, aga ta teadis, et seekord jõudis ta lähemale. Kusagil kaugel lõhnas Tallinn. Seda teadis ta ka, kuigi Tallinn veel ei paistnud. Aga lõhna oli juba tunda. Jah, läbi selle tolmuna ninna tungiva liivalõhna, läbi püssirohu- ja kõrbehaisu, oli juba tunda mahedat niiskuse hõngu. Nagu sajak põhjamaist sügisvihma. Ta roomas kiiremini. Ta teadis, et on peaaegu kohal.

Ja siis plahvatas maailm tema selja taga kildudeks. Ja helid kadusid. Ta pöördus ja nägi, et selle koha peal, kus oleksid pidanud olema poisid, tema poisid, lõõmas tulesein. Taevane arm, mustlase tulekahi! Poiste siluetid olid tules veel eristatavad. Nad tantsisid. Ta roomas tagasi, kiiresti, kiiresti, ta teadis, et peab jõudma nad ära päästa! See oli tema kohus, tema missioon... Siis äkki oli ta ühe müüritise taga peidus ja tal oli süles kellegi pea, aga sellel polnud nägu ja ka nimi ei tulnud meelde. Huuled näota pea küljes ütlesid midagi, aga tema ju ei kuulnud, tema maailmas ei olnud helisid. Ta püüdis appi karjuda, püüdis hüüda, et ta ei kuule, aga kõrist ei tulnud häält.

Viktor Korol võpatas ärkvele, suu ammuli ja käed krampis. Kas ta oli jälle karjunud? Ilmselt siiski mitte, sest keegi ei vaadanud tema poolegi. Ahah, jah, ta oli lennukis. Ees ootas Eesti.

Viktor kohendas asendit ja sulges uuesti silmad. Aga unenägu ei jäänud maha. See ei jäänud kunagi kergesti maha, kuigi oli tal peas viimase kui kaadrini. See oli alati sama uni, ehkki oli ka detaile, mis muutusid. Näiteks see, kuhupoole ta roomama pidi. Aga lõpp oli alati sama – ta ei jõudnud poisse ära päästa. Nüüd ja igavesti. Ta oli määratud roomama nende poole oma viimse tunnini. Siis lõpuks saavad nad jälle kokku. Jama muidugi. Viktor Korol ei uskunud selliseid asju.

Tallinn lõhnas. Selles polnud kahtlustki. Ta seisis nüüd lennujaama ees, silmad kinni, üks käsi kohvri lohisti sangal, teine natuke häbelikult peaaegu südamel, sulges silmad ja tõmbas Tallinnat sügavale kopsudesse. Tallinn lõhnas nagu töötatud maa. *Зарраница*.¹ See oli raske rõskuse hõng, mida külm kirdetuul hooti temast üle pahistas. Põhjanootides oli tunda piparmündinätsu ja prantsuse lõhnaõlisid. Viktor muigas. Muidugi, seda võis ta vabalt endale ka ette kujutada. Või siis mitte. Kaunis keskealine naine kõndis kohvirataste raginal Viktorist mööda. Tema pilk peatus Viktoril vaid murdosa sekundist liiga laua.

„Umbes 45, sportlik, brünnett, ebamäärast pruunikasrohelist tooni silmad. Umbes pooleteistpäevane habemetüügas, mis muudab kena näo veel huvitavamaks. Lisab sellele sügavust. Parema silma nurgast lookleb arm. Huvitav, kas ta on abielus,” ütles naise pilk. Viktor sulges uuesti silmad. Ta oli harjunud, et naised hindasid ta ära. Ta ei tahtnud neid hindeid – isegi mitte „viisi”. Iseäranis praegu mitte. Praegu tahtis ta hingata Tallinnat. Lõpuks ometi.

Suurem tuulepuhang lehvitas salli üles pea kohale ja kloppis

1 Välismaa. (vene k)

avali mantlihõlmu kahele poole. Aga Viktor ei pannud hõlmu koomale. Las tõmmata! Sellele, kes on meheks kasvanud 50-kraadises talvepakases, ei tee Tallinna niiske null tühjagi!

See oli ikka imelik, mõtles ta. Kuidas tema, Viktor Korol, tillukeses Siberi külas sündinud ja kasvanud mees, oskas (ja jaksas!) igatseda mingisse müütilisse Eestisse. Kõik need aastad. Kokku juba 47. Noh, hea küll, teadlikult siiski umbes 43.

Nüüd oli ta siis lõpuks siin. Kohal. Igatsetud Eestis. Esivanemate maal. Ja kummaline küll. Mitte mingit tunnet ei olnud. Lihtsalt. Siin ma siis nüüd olen.

Passikontrolör oli esimene eestlane, keda Viktor Eestimaal kohtas. Poisinatt vaatas uniselt tema Vene Föderatsiooni passi, tõstis silmad ja tõdes – samuti mitte ilma hindeta hääles, aga see oli „kolm” miinusega, mitte „viis”: „Rahvus: eestlane?! Eesti keelt ka räägime või?”

„Kuidas siis,” naeratas Viktor. Igaks juhuks oma parimat, absoluutselt ilma suhteta naeratust. Süütu inimese naeratust. See enamasti mõjus. Vähemalt naistele.

Just, otsustas Viktor Korol. Selles, et ta ei tundnud oma unistuste linnaga kohtudes mitte midagi, mitte kõige vähemutki, oli süüdi piirivalvur. Õigemini see, et piirivalvuri valvsus sundis teda valetama. Naeratama ebasiirast ilmsüüta naeratust. Mida ta kasutas siis, kui tahtis, et ta rahule jäetaks.

Viktor avas silmad ja vaatas kella. Kell oli suur ja kallis. Staatuse märk. Selline kell käis asja juurde, kui oldi Viktor Korol. Hüüdnimega „Karoll”. Kuningas. Nagu ka jäme kuldkett kaelas ning ranged mustad ülikonnad. Rätsepatöö.

Septembrihommiku päike libistas esimesed kiired üle Viktori ees avaneva vaate. Puude taga järv. Ülemiste. Tallinlaste joogivesi. Siit

vaadates ei saanud seda kuidagi ära tunda, aga Viktor ju teadis. Selle ees neljarealine maantee. Paremalt Tallinn, vasakul, umbes 181 kilomeetri kaugusel, Tartu. Lennujaamast paremal suur kaubanduskeskus ja hotell. Järvega sama nimi. Ülemisted. Pisut eemal raudtee, mis viis läbi Aegviidu, Tapa, Tartu ja Valga lõpuks Venemaale välja.

Oli paljugi, mida Viktor Eesti ja Tallinna kohta teadis. Pikkade aastate uurimistöö tulemus. Ja nüüd oli ta lõpuks kohal.

Viktor noogutas päikesele heakskiitvalt. Võibolla võetakse teda siin siiski hästi vastu.

Kalev Korkel kõndis juba vist sajandat korda umbes 50-meetrist kõnniteejuppi edasi-tagasi ja kimus vihaselt neljandat sigaretti. Mis sest mahajätmisest kasu on, kui elu on nii närvihaige, et lõpuks ei pea ikka vastu ja teed. Alguses ühe. Siis teise. Ja siis ostad paki, sest teistelt suitsu lunida on ebamugav. Ja kui pakk juba taskus... Tegelikult ei maitse see mulle üldse, sõitles Kalev ennast mõttes, ja nipsutas järjekordse tossava koni asfaldile. Ta viskas pilgu kellale. 7.12.

„Kus ta, kurat, nüüd on siis!” kirus ta poolihääli. Kuskilt ülevast kostis nagu nõrka itsitamist. No see veel puuduks, et keegi nüüd näeks. Kalev surus näole ükskõikse ilme ja vaatas üles, aga kedagi polnud näha, ainult sügisene päikesekiir pimestas silmi. Kalev võdistas õlgu. Hommikud olid ikka juba külmad. Või tuli see närvidest.

Kuhu see Mati ometigi nii kauaks jääb?

Kalev keeras ringi ja kõndis uuesti vastassuunas, hoolega vaadates, ega Mati autot kusagil kaugemal ei paista. Kuigi neil oli kindel kokkulepe, et nimelt siin, selle nurga taga, kuhu ei avane ühtki akent.